

om de Omordninger, som det begjæres, ville lede til varig Forbedring, og om den Nytte, de ville stifte, staaer i et passende Forhold til Kirkens Indtægter og de Udgifter, de ville foranledige.

Det paasees, at Kirken holdes assureret for dens virkelige Værdi. Godtgjør Kirkeeieren, at Kirkens Mure ei bestaae af tvende indvendig fyldte Staller, men ere fuld Grundmuur, da kan han fra Assurancen undtage Kirkens Mure; ligesom han ogsaa i det Hele kan fritages for at assurere Kirken, naar Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet anseer den Sikkerhed, som han paa anden Maade maatte kunne stille, for tilstrækkelig.

Til § 4.

12. Afsft. Forslag af Udvalget:

Ved Slutningen af Paragraphen tilføies: „Er en Kirke afbrændt, kan den ikke forlanges gjenopført i større Dimensioner, af kostbarere Materiale og Udsthvælse, end den gamle Kirke havde“.

13. Afsft. Forslag af Udvalget § 4.

Ingen ny Kirke kan opføres uden efter en af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet approberet Tegning.

Til § 5.

14. Afsft. Forslag af Udvalget:

Iste Passus omredigeres saaledes:

„Enhver Kirke skal være saa rummelig, at der ved den almindelige Gudstjeneste er tilstrækkelig Plads for de i Sognet bosiddende Kirkegængere. Indrømmer Kirkeeieren, at dette ikke er Tilfældet, og kan fornøden Plads tilveiebringes ved passende Foranstaltninger uden Udvidelse af Kirkens Mure, saa kan Sagen afgjøres af det almindelige Syn, samt eventualiter Overhyn eller særligt Syn. Men nægter Kirkeeieren, at Plads mangler, eller kan den ikke tilveiebringes uden en Tilbygning til Kirken, saa har Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet at bestemme, hvorledes der i ethvert saadant Tilfælde skal gaaes frem, saavel for at godtgjøre, at Plads mangler, som for at faae afgjort, af hvilken Art og hvilket Omfang Tilbygningen bør være, og hvorfra Omkostningerne

derhertil skulle tages, forsaavidt Kirkeeieren ikke maatte være pligtig til at bære dem. Troer Nogen sig forurettet ved Ministeriets Afgjørelse, staaer Afgang til Domstolene hantaaen.“

15. Afsft. § 5.

Enhver Kirke skal være saa rummelig, at der er beqvemt Stæde til Sognets Kirkegængere. Viser Erfaringen, at dette ei er Tilfældet, kan Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet paahyde Kirkens Udvidelse og bestemme, i hvilket Omfang Udvidelsen skal finde Sted. Nægter Kirkeeieren at efterkomme Ministeriets Bestemmelse, afgjøres Spørgsmaalet ved Domstolene. Efterat Kirkens Udvidelse saaledes er bleven bestemt, fastsætter Synet paa hvad Maade Udvidelsen skal foretages, og iagttages i saa Henseende, at der ikke anbringes Stole for Menigheden i Choret, og at der ei heller opføres væsentlige Pulpiturer, medmindre Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet maatte bifalde, at der midlertidig paa saadan Maade tilveiebringes den fornødne Plads. Dersom det af Menighedsraadet findes mere hensigtsmæssigt, at der bygges en Annex-Kirke, istedetfor at den gamle Kirke udvides, og Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet bifalder den Indstilling, Menighedsraadet maatte gjøre i saa Henseende, da kan Kirkeeieren ei indslaae sig herfor; men forsaavidt Beløstningen herved bliver større end ved den gamle Kirkes Udvidelse, da er han berettiget til, at fyldestgjøre sin Forpligtelse ved at indbetale til Stiftsøvrigheden den Sum, hvortil Udvidelsen er anslaaet. Det paaligger Menighedsraadet med Stiftsøvrighedens Approbation at træffe saadanne midlertidige Foranstaltninger, hvorved Ulemperne ved Mangelen paa Plads formindskes; de hertil medgaaende Udgifter udredes af den til Stiftsøvrigheden indbetalte Sum. Søvrigt har denne Øvrighed at drage Omhu for, at det indbetalte Beløb frugtbargjøres, indtil det med Renter og Rentes Renter opnaaer en saadan Størrelse, at man dermed enten ene eller i Forbindelse med Tilbud fra Menigheden eller Kirkefonden (see § 36) kan opføre den paatænkte Annexkirke. Da Vedligeholdelsen af Annexkirken paahviler Kirkeeieren, bør den aar-